

ROBERT H. MCKINNEY SCHOOL OF LAW

INDIANA UNIVERSITY

Indianapolis

June 7, 2020

Topic: Presumption of Innocence in U.S. Law

Brief Ancient Background on Presumption of Innocence

Code of Hammurabi, 1754 B.C., the oldest collection of criminal code, placed the burden of proof on the accuser, and the accuser faced punishment or death if the accuser failed.

The famous Greek orator Demosthenes in 352 B.C., argued that punishments only came after trial and conviction because “conscience permits us to inflict punishment according to knowledge, but not before.”

The Constitution of Emperor Antonin of Rome dated 212 A.D. stated, “He who wishes to bring an accusation must have the evidence.”

In the Middle Ages the maxim was “[I]t is not the accusation, but the conviction that makes the criminal.”

Magna Carta provided an implied presumption of innocence.

William Blackstone established the famous Blackstone Formulation: “[B]etter that ten guilty persons escape than that one innocent suffer.”

United States, Colonial Time, and After the Revolution

American colonies existed under England’s control. The colonists adopted the presumption of innocence from common law. For example, the General Court of the Massachusetts Bay Colony in 1657 stated that “in the eye of the law every man is honest and innocent, unless it be proved legally to the contrary.”

After the American Revolution, the presumption of innocence continued to be a foundation of criminal law. The presumption is embedded in the Constitution Bill of Rights (Fifth and Sixth Amendments) and the Fourteenth Amendment ratified after the Civil War.

The Constitutional Amendments

The United States Constitution does not include the presumption of innocence. Instead, the presumption of innocence is implicitly embodied in the due process clauses of the Fifth and Fourteenth Amendments and the Sixth Amendment’s right to a fair trial.

Amendment 5 - Rights of Persons

No person shall be held to answer for a capital, or otherwise infamous crime, unless on a presentment or indictment of a Grand Jury, except in cases arising in the land or naval forces, or in the Militia, when in actual service in time of War or public danger; nor shall any person be subject for the same offence to be twice put in jeopardy of life or limb; nor shall be compelled in any criminal case to be a witness against himself, nor be deprived of life, liberty, or property, *without due process of law*; nor shall private property be taken for public use, without just compensation. (*italic added*).

Amendment 6 - Rights of Accused in Criminal Prosecutions

In all criminal prosecutions, the accused shall enjoy the right to a speedy and public trial, by an impartial jury of the State and district wherein the crime shall have been committed, which district shall have been previously ascertained by law, and to be informed of the nature and cause of the accusation; to be confronted with the witnesses against him; to have compulsory process for obtaining witnesses in his favor, and to have the Assistance of Counsel for his defence.

Amendment 14 - Rights Guaranteed, Privileges and Immunities of Citizenship, Due Process and Equal Protection.

Section. 1. All persons born or naturalized in the United States and subject to the jurisdiction thereof, are citizens of the United States and of the State wherein they reside. No State shall make or enforce any law which shall abridge the privileges or immunities of citizens of the United States; *nor shall any State deprive any person of life, liberty, or property, without due process of law*; nor deny to any person within its jurisdiction the equal protection of the laws. (*italic added*).

U.S. Supreme Court Interpretations, Presumption of Innocence, and Reasonable Doubt Standard

In 1895, more than 100 years after the ratification of the Constitution, the Supreme Court had its first opportunity to decide whether a presumption of innocence existed in criminal cases. The Court in *Coffin v. United States*, 156 U.S. 432, 456 (1895), distinguished the presumption of innocence from the beyond a reasonable doubt. The Court also recognized presumption of innocence as a substantive right, "*The principle that there is a presumption of innocence in favor of the accused is the undoubted law, axiomatic and elementary, and its enforcement lies at the foundation of the administration of our criminal law.*" In addition, the Court explained that evolution of the doctrine of reasonable doubt originated from the presumption of innocence. "*The evolution of the principle of the presumption of innocence and its resultant, the doctrine of reasonable doubt, makes more apparent the correctness of these views, and indicates the necessity of enforcing the one, in order that the other may continue to exist.*" Id.

Several decades later, the Court overturned *Coffin v. United States* in *In re Winship*, 397 U.S. 358 (1970). In particular, the Court in *In re Winship* stated that the reasonable doubt standard "provides concrete substance for the presumption of innocence". That means the presumption of innocence is merged into the evidentiary standard of "beyond a reasonable doubt". The presumption of innocence is no longer a separate, substantive right but a procedure of the prosecutor's burden of proof, as noted by scholars:

And the presumption of innocence became synonymous with the prosecutor's burden to prove an individual guilty beyond a reasonable doubt. Thus, the maxim of "innocent until proven guilty" signified that jurors convict only when there was enough proof that the crime was committed. It lost its greater meaning that the defendant was protected against any inferences or findings of guilt before trial. This change opened the way for judges to make legal examinations of defendants' guilt pretrial, where previously due process principles would not have allowed this.

Shima Baradaran, *Restoring the Presumption of Innocence*, 72 OHIO ST. L.J. 723, 738 (2011).

As the presumption of innocence is merged into the reasonable doubt, the focus of the presumption of innocence has moved to trial. The presumption of innocence is "a basic component of a fair trial" under U.S. system of criminal justice. *Taylor v. Kentucky*, 436 U.S. 478 (1978). The Court held in *Taylor v. Kentucky* that a defendant is entitled to a jury

instruction on the presumption of innocence in addition to the provided instruction on the burden of proof beyond a reasonable doubt. The Court ruled that the trial court's denial of the requested instruction violated the Due Process Clause of the Fourteenth Amendment. The Court also noted that the jury benefited from having a separate instruction on the presumption of innocence:

In a criminal case the term [presumption of innocence] does convey a special and perhaps useful hint over and above the other form of the rule about the burden of proof, in that it cautions the jury to put away from their minds all the suspicion that arises from the arrest, the indictment, and the arraignment, and to reach their conclusion solely from the legal evidence adduced.

Both *In re Winship* and *Taylor* decisions shifted the presumption of innocence to trial. The maxim of "innocent until proven guilty" means at trial conviction occurs when proof beyond a reasonable doubt that the defendant committed the crime. Subsequently, Supreme Court cases focused on the reasonable doubt standard. As of today, the reasonable doubt standard is the main principle for protection of defendant's rights.

The diminished "presumption of innocence" means that the defendant is not protected against inferences or findings of guilt before trial. For example, the Bail Reform Act of 1984 allows judges to consider factors relating to defendant's dangerousness to the community and potential recidivism in deciding pre-trial release. The presumption of innocence and due process no longer prevent judges from considering guilt-related factors before trial.

In addition, media and publicity impacting negatively before trial in the age of social media the defendant's right to fair trial. There are measures to protect the defendant's presumption of innocence, as identified by the Supreme Court in *Sheppard v. Maxwell*, 384 U.S. 333, 357-63 (1966). The measures include (a) gag orders, (b) changes of venue, (c) conduct trial when the publicity subsides, and (d) jury instructions emphasizing that decision must be based only on the evidence produced at trial.

Presumption of Innocence Implied in the Sixth Amendment

The Sixth Amendment requires that the defendant has the right to a speedy trial. This important right protects the innocent (or not innocent) accused from prolonged detention before trial. The right to a speedy trial also protects the defendant's mental and reputational interest against unjust accusations.

The Sixth Amendment requires that the trial must be public. That means the trial must be held in public where the community and the press can attend. The defendant has right to an impartial jury from where the crime occurred. The public trial by impartial jury protects the innocent (or not innocent) accused from wrongful conviction because the witnesses must testify in public, and the community members participate as jurors or observers.

The Six Amendment requires a fair trial. The fair trial rights include notice and the defendant's opportunity to hear and be heard. The defendant has the right to be informed of the nature and cause of accusation, to confront witnesses for the prosecution, to compel the production of defense witnesses, and to have the right to counsel. The fair trial rights protect the innocent (or not innocent) accused from erroneous conviction because s/he has counsel, compels witnesses, and confronts witnesses to show truth and innocence.

Professor Xuan-Thao Nguyen
Gerald L. Bepko Chair in Law
Indiana University McKinney School of Law; nxunguyen@iu.edu

7/6/2020

Chủ đề: Suy đoán vô tội trong pháp luật Hoa Kỳ

Khái quát lịch sử hình thành nguyên tắc suy đoán vô tội từ thời kỳ cổ đại

Bộ luật Hammurabi (1754 TCN), bộ luật hình sự cổ xưa nhất, đã đặt nghĩa vụ chứng minh cho bên buộc tội, và bên buộc tội phải đối mặt với sự trừng phạt hoặc cái chết nếu không chứng minh được.

Năm 352 TCN, nhà hùng biện nổi tiếng của Hy Lạp Demosthenes đã lập luận rằng hình phạt chỉ có thể được đưa ra sau phiên tòa xét xử và kết án bởi vì “luơng tâm cho phép chúng ta đưa ra hình phạt trên cơ sở những gì đã biết, chứ không phải trước đó”

Hiến pháp của Hoàng đế La Mã Antonin, năm 212 SCN, quy định rằng: “Người nào muốn đưa ra lời buộc tội phải có chứng cứ”.

Trong thời kỳ Trung cổ, có một câu châm ngôn rằng “Sự kết án, chứ không phải lời buộc tội, mới làm nên tội phạm”.

Hiến chương Magna Carta có quy định ngầm về nguyên tắc suy đoán vô tội.

William Blackstone đã xây dựng công thức nổi tiếng của Blackstone: “Thà để lọt 10 người có tội còn hơn làm oan 1 người vô tội”.

Hoa Kỳ, thời kỳ thuộc địa và thời kỳ sau cách mạng

Các thuộc địa Bắc Mỹ tồn tại dưới sự kiểm soát của Anh. Thực dân Anh tiếp thu nguyên tắc suy đoán vô tội từ thông luật. Ví dụ, Tòa án thẩm quyền chung của thuộc địa Vịnh Massachusetts năm 1657 tuyên bố rằng “trong con mắt của pháp luật, mọi người đều trung thực và vô tội, trừ khi điều này được chứng minh ngược lại một cách hợp pháp”.

Sau cuộc cách mạng Mỹ, nguyên tắc suy đoán vô tội tiếp tục trở thành nền tảng của luật hình sự. Suy đoán vô tội được ghi nhận trong Bộ luật Nhân quyền của Hiến pháp Mỹ (Tu chính án thứ 5 và thứ 6) và Tu chính án thứ 14 được phê chuẩn sau Nội chiến.

Các Tu chính án của Hiến pháp Mỹ

Hiến pháp Mỹ không có quy định về suy đoán vô tội. Thay vào đó, nguyên tắc suy đoán vô tội được bao hàm trong các điều khoản về trình tự thủ tục đúng đắn (due process) của Tu chính án thứ 5 và thứ 14 và quy định về quyền được xét xử công bằng theo Tu chính án thứ 6.

Tu chính án thứ 5 – Các quyền của cá nhân

Không một ai bị buộc phải chịu trách nhiệm về một tội nghiêm trọng hay một tội xấu xa khác nếu không có sự tường trình và cáo trạng của Bồi thẩm đoàn, trừ những trường hợp xảy ra trong lục quân, hải quân hoặc trong lực lượng dân quân, khi đang thi hành công vụ trong thời chiến hoặc trong tình trạng cộng đồng gặp hiểm nguy. Không một ai bị kết án hai lần về cùng một tội có nguy hại đến tính mạng và thân thể; không một ai bị ép buộc phải làm chứng chống lại bản thân mình trong một vụ án hình sự và bị tước đoạt sinh mạng, tự do hoặc tài sản, *nếu không qua một trình tự thủ tục theo đúng luật*; không một tài sản tư hữu nào bị trưng dụng vào việc công mà không được bồi thường thích đáng (*phần chữ in nghiêng do tác giả nhấn mạnh*).

Tu chính án thứ 6 – Các quyền của bị cáo trong tố tụng hình sự

Trong mọi vụ truy tố hình sự, bị cáo có quyền được xét xử một cách nhanh chóng và công khai bởi một Bồi thẩm đoàn công bằng của Bang và khu vực nơi xảy ra hành vi phạm tội theo cách phân chia khu vực đã được xác định trước bởi luật; bị cáo phải được thông báo về

tính chất và lý do buộc tội, được đối chất với các nhân chứng chống lại mình, được quyền triệu tập các nhân chứng gỡ tội cho mình và được sự giúp đỡ của luật sư bào chữa.

Tu chính án thứ 14 – Các quyền được bảo đảm, Các đặc quyền và quyền miễn trừ của công dân, Trình tự thủ tục đúng đắn và Quyền được pháp luật bảo vệ một cách bình đẳng

Khoản 1. Tất cả những người sinh ra trên lãnh thổ Hoa Kỳ hoặc được nhập quốc tịch ở Hoa Kỳ và thuộc thẩm quyền tài phán ở đó, đều là công dân của Hoa Kỳ và của bang mà họ sinh sống. Không một bang nào được ban hành hoặc thực thi bất cứ đạo luật nào nhằm hạn chế đặc quyền hoặc quyền miễn trừ của công dân Hoa Kỳ. *Cũng không một bang nào có thể tước đoạt sinh mệnh, tự do hoặc tài sản của một người mà không theo một trình tự đúng đắn theo luật.* Các bang cũng không thể phủ nhận quyền được pháp luật bảo vệ một cách bình đẳng của một người trong phạm vi thẩm quyền tài phán của bang đó (*phần chủ in nghiêng do tác giả nhấn mạnh*).

Giải thích của Tòa án Tối cao Hoa Kỳ về Suy đoán vô tội và Tiêu chuẩn “sự nghi ngờ hợp lý”

Năm 1895, hơn 100 năm sau khi phê chuẩn Hiến pháp, Tòa án Tối cao lần đầu tiên xem xét vấn đề liệu có tồn tại sự suy đoán vô tội trong các vụ án hình sự hay không. Tòa án trong vụ *Coffin v. United States*, 156 U.S. 432, 456 (1895) đã phân biệt giữa suy đoán vô tội và “sự nghi ngờ hợp lý”. Tòa án cũng thừa nhận quyền được suy đoán vô tội là một quyền thuộc phạm trù luật nội dung (luật vật chất), “Nguyên tắc bị cáo được suy đoán vô tội là một nguyên tắc rõ ràng, cơ bản, không thể tranh cãi, và việc thực thi nguyên tắc này là nền tảng hệ thống luật hình sự của chúng ta”. Ngoài ra, Tòa án giải thích rằng sự phát triển của học thuyết “sự nghi ngờ hợp lý” bắt nguồn từ nguyên tắc suy đoán vô tội. *“Sự phát triển của nguyên tắc suy đoán vô tội và hệ quả của nó, học thuyết sự nghi ngờ hợp lý, càng chứng tỏ tính đúng đắn của các quan điểm trên, và cho thấy sự cần thiết phải thực thi nguyên tắc này để cho học thuyết kia tiếp tục tồn tại”* (trích án lệ đã dẫn ở trên).

Vài thập kỷ sau, Tòa án bác bỏ án lệ *Coffin v. United States* trong vụ *In re Winship*, 397 U.S. 358 (1970). Cụ thể, Tòa án trong vụ *In re Winship* khẳng định rằng tiêu chuẩn “sự nghi ngờ hợp lý” “cụ thể hóa nguyên tắc suy đoán vô tội”. Điều đó có nghĩa là nguyên tắc suy đoán vô tội được nhập vào tiêu chuẩn chứng minh “không còn sự nghi ngờ hợp lý nào”. Suy đoán vô tội không còn là một quyền riêng rẽ, thuộc phạm trù luật vật chất, mà là một thủ tục trong việc thực hiện nghĩa vụ chứng minh của bên công tố, như các học giả đã phân tích:

Và suy đoán vô tội trở nên đồng nghĩa với nghĩa vụ của bên công tố phải chứng minh một cá nhân phạm tội đến mức không còn sự nghi ngờ hợp lý nào. Do vậy, câu châm ngôn “vô tội cho đến khi bị chứng minh là có tội” có nghĩa là bồi thẩm đoàn chỉ kết án khi có đủ chứng cứ rằng tội phạm đã được thực hiện. Cách giải thích này đã mất đi ý nghĩa lớn hơn của nó rằng bị cáo được bảo vệ chống lại mọi sự suy diễn hoặc phát hiện về việc họ có tội ở giai đoạn trước phiên tòa xét xử. Sự thay đổi này mở đường cho thẩm phán có thể xem xét về mặt pháp lý đối với việc bị cáo có tội hay không kể cả trước phiên tòa, mặc dù các nguyên tắc về trình tự tố tụng đúng đắn trước đây không cho phép họ làm như vậy.

Shima Baradaran, *Restoring the Presumption of Innocence*, 72 OHIO ST. L.J. 723, 738 (2011).

Do nguyên tắc suy đoán vô tội được nhập vào với học thuyết sự nghi ngờ hợp lý, trọng tâm của suy đoán vô tội đã chuyển sang giai đoạn phiên tòa xét xử. Suy đoán vô tội là “một thành

tổ cơ bản của phiên tòa xét xử công bằng” trong hệ thống tư pháp hình sự Hoa Kỳ. *Taylor v. Kentucky*, 436 U.S. 478 (1978). Trong vụ *Taylor v. Kentucky*, Tòa án phán quyết rằng bị cáo có quyền được tòa án đưa ra hướng dẫn cho bồi thẩm đoàn về suy đoán vô tội ngoài việc cung cấp hướng dẫn cho bồi thẩm đoàn về nghĩa vụ chứng minh đến mức không còn sự nghi ngờ hợp lý nào. Tòa án Tối cao khẳng định rằng việc tòa án sơ thẩm bác yêu cầu của bị cáo trong việc đưa ra hướng dẫn cho bồi thẩm đoàn về suy đoán vô tội đã vi phạm điều khoản về Trình tự đúng đắn theo Tu chính án thứ 14. Tòa án tối cao cũng lưu ý rằng sẽ có ích cho bồi thẩm đoàn khi được cung cấp hướng dẫn riêng biệt về suy đoán vô tội:

Trong một vụ án hình sự, thuật ngữ [suy đoán vô tội] thực sự truyền tải một gợi ý đặc biệt và có lẽ hữu ích về một hình thức thể hiện khác của quy tắc về nghĩa vụ chứng minh, ở chỗ nó cảnh báo cho bồi thẩm đoàn phải bỏ ra ngoài trí óc của họ mọi sự nghi vấn nảy sinh từ việc bắt giữ, từ bản cáo trạng, và từ việc buộc tội bị cáo, và đi đến kết luận của họ chỉ xuất phát từ các chứng cứ hợp pháp được xuất trình.

Cả hai án lệ *In re Winship* và *Taylor* đều chuyển dịch suy đoán vô tội sang giai đoạn phiên tòa xét xử. Câu châm ngôn “vô tội cho đến khi bị chứng minh là có tội” có nghĩa là tại phiên tòa, chỉ kết án khi đã chứng minh không còn sự nghi ngờ hợp lý nào về việc bị cáo đã phạm tội. Các án lệ sau đó của Tòa án Tối cao tập trung vào tiêu chuẩn “sự nghi ngờ hợp lý”. Đến nay, tiêu chuẩn “sự nghi ngờ hợp lý” là nguyên tắc chính yếu để bảo vệ các quyền của bị cáo.

Sự thu hẹp phạm vi áp dụng nguyên tắc suy đoán vô tội có nghĩa là bị cáo không được bảo vệ chống lại những suy diễn hoặc phát hiện về việc bị cáo có tội ở giai đoạn trước phiên tòa. Ví dụ, đạo luật về cải cách việc bảo lãnh tại ngoại năm 1984 cho phép thẩm phán xem xét các yếu tố liên quan đến sự nguy hiểm của bị cáo đối với cộng đồng và khả năng tái phạm để quyết định việc thả bị cáo trước phiên tòa. Nguyên tắc suy đoán vô tội và trình tự đúng đắn không còn ngăn cản thẩm phán xem xét các yếu tố liên quan đến việc bị cáo có tội hay không trước phiên tòa.

Ngoài ra, trong thời đại mạng xã hội ngày nay, báo chí và truyền thông gây ảnh hưởng tiêu cực đến quyền được xét xử công bằng của bị cáo trước phiên tòa. Tòa án Tối cao đã xác định các biện pháp bảo vệ quyền được suy đoán vô tội của bị cáo trong vụ *Sheppard v. Maxwell*, 384 U.S. 333, 357-63 (1966). Các biện pháp này bao gồm (a) lệnh hạn chế công khai thông tin về vụ án, (b) chuyển vụ án sang địa bàn xét xử khác, (c) tiến hành xét xử khi dư luận đã lắng xuống, và (d) đưa ra các hướng dẫn cho bồi thẩm đoàn trong đó nhấn mạnh rằng phán quyết chỉ được dựa vào các chứng cứ xuất trình tại phiên tòa.

Nguyên tắc suy đoán vô tội được quy định nằm trong Tu chính án thứ 6

Tu chính án thứ 6 quy định bị cáo có quyền được xét xử nhanh chóng. Quyền quan trọng này bảo vệ bị cáo vô tội (hoặc có tội) chống lại việc bị giam giữ kéo dài trước khi xét xử. Quyền được xét xử nhanh chóng cũng bảo vệ các lợi ích về tinh thần, uy tín của bị cáo chống lại việc bị buộc tội không công bằng.

Tu chính án thứ 6 yêu cầu phiên tòa xét xử phải công khai. Điều đó có nghĩa là phiên tòa phải được mở công khai ở nơi công chúng và báo chí có thể đến tham dự. Bị cáo có quyền được xét xử bởi một bồi thẩm đoàn vô tư khách quan thuộc địa bàn nơi tội phạm xảy ra. Phiên tòa xét xử công khai bởi một bồi thẩm đoàn vô tư bảo vệ bị cáo vô tội (hoặc có tội) khỏi việc bị kết án sai bởi lẽ các nhân chứng phải khai báo công khai, và các thành viên trong cộng đồng tham gia với tư cách bồi thẩm viên hoặc quan sát viên.

Tu chính án thứ 6 yêu cầu phải xét xử công bằng. Các quyền được xét xử công bằng bao gồm quyền được thông báo, quyền của bị cáo được lắng nghe người khác trình bày và được người khác lắng nghe mình. Bị cáo có quyền được thông báo về tính chất và lý do buộc tội, được đối chất với các nhân chứng chống lại mình, được quyền triệu tập các nhân chứng gỡ tội cho mình và được quyền có luật sư. Các quyền được xét xử công bằng bảo vệ bị cáo vô tội (hoặc có tội) chống lại việc kết án sai bởi lẽ bị cáo có luật sư, được triệu tập nhân chứng gỡ tội và đối chất với nhân chứng buộc tội để làm sáng tỏ sự thật và sự vô tội.

GS. Xuan-Thao Nguyen
Giáo sư luật mang học hàm danh dự Gerald L. Bepko
Trường Luật McKinney, Đại học Indiana
xunguyen@iu.edu